

Επιγραφαι Θρακιης.

ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΚ ΘΡΑΚΗΣ

Η συλλογή τῶν προκειμένων ἐπιγραφῶν ὀφείλεται τὸ πλεῖστον εἰς τὸν φιλάρχιον Κον 'Αν. Κ. Π. Σταμούλην, ὅστις ἄλλας μὲν ἐν πρωτοτύπῳ κατέχει, ἄλλων δ' ἀντίγραφον ἢ αὐτὸς παρέσχευασεν ἢ παρ' ἄλλων φιλαρχίων πατριωτῶν ἐφορῆσας καὶ προμηθεύθη. Τὴν τιμὴν τῆς δημοσίευσως αὐτὸν ὀφείλω εἰς τὸν φίλον Κον Σ. 'Αν. Π. Σταμούλην, ὅστις μοι παρέχώρησε ταύτας πρὸς δημοσίευσιν ἀφ' οὗ εἶχεν ἔσθ' αὐτὸς ἐπιτελέσῃ μέρος τῆς ἐργασίας.

Ἐξαιρέσει μόνον ὀλίγων αἱ λοιπαὶ εἶνε ἐπιτύμβιοι. ἀνήκουσι δὲ πᾶσαι πλὴν ἰσως τῆς ὑπ' ἀρ. 8 εἰς τοὺς μετὰ Χριστὸν χρόνους καὶ αἱ πλεῖστοι εἶνε χριστιανικαί.

Δυστυχῶς ἡ ἔλλειψις στοιχείων δὲν ἐπέτρεψε τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν δ' ἐπιγραφικῶν χαρακτήρων.

- 1) Θαυμαστῶν] ἔργων ἠπήλι]σεν ὦ χρόνωνς],
οὐ χρόνωνς μύ]νων πλῆθως δὲ] τῶν βαρβάρων
ἀ]λ' ὦ θαυμαστὸς κέ] τοὺς βαρβάρους τρέπον]
αὐθης ἀνορθῷ Βασί]λῃως δεσπότης
σὺν Κ]ονσταντίνου αὐταδέλ]φο τῷ νέο

ὑπουργῆ δέ κ] Βασίλειος ὁ Γου| τως

ῶ| (ἀ)ρχιγέτης τὸ χρώνο καθισ|τήκη

σ]ὺν Ἐλπηδίο Βραναμ(ο) Ταξήρχω. (1)

Ἐπιγραφὴ εὐρεθεῖσα ἐν Καρατζάκιοις, (1) ἥς τὸ ἀντίγραφον ἐστάλη πρὸς τὸν Κύριον Σταμούλην παρὰ τοῦ ἐκεῖ διδασκάλου Κου Ἀγγέλου Μετρηνοῦ, κειμένη τανῦν παρὰ τῷ ἐκεῖ καφφενείῳ Μουράταγα.

Μῆκ. 0,59 πλάτ. 0,49. Μέγεθος γραμμ. 0,025

Εἶνε συντεταγμένη εἰς τὸ σύνηθες τοῖς Βυζαντινοῖς τρίμετρον ἰαμβικὸν σύστημα. Οἱ ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενοι τοὺς βαρ-

(1) Καρατζάκιοις (ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Καρατζιά (ἦ)) καλεῖται χωρίον ὑπὸ 300—350 οἰκογενεῶν Ἑλλήνων καὶ Τούρκων οἰκούμενον καὶ ὑπαγόμενον εἰς τὴν διοίκησιν Μετρώων ἀπέχει πεντάωρον, εἶναι δὲ ἔδρα τοῦ Δήμου (Ναχιγέ, Μουφτεσίου, Δασκων. Πρὸς Δυσμάς, ῥίλιαν μακρὰν τοῦ σημερινοῦ συνοικισμοῦ ἀφῆλτο ἀερεῖται χαλαρότερον τοῖς χροῖς δυναμένου νὰ περιβάλλῃ ὑπὲρ τὰς τετρακοσίας οἰκίας. Τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου κατὰ τινες (ἐγγχωρίου) προέβηεν ἐκ τινος βυζαντινοῦ πρίγκηπος Καρατζᾶ κατ' ἄλλους δ' ἐκ τῶν ἐν τοῖς περίῃ δάσεσιν ἐνδιατωμένων δορκάδων, τουρκιστὶ καλουμένων Καρατζᾶ (Βλ. διατριβὴν περὶ τοῦ χωρίου ἐν «Κων)λει» τῆς 11 Ἀπριλίου 1896 ὑπὸ τοῦ Α. Δ. Μετρηνοῦ). Ἐὰρ γε δὲν πρέπει νὰ σχετισθῇ τὸ ὄνομα τοῦ χωρίου (ἢ λέξις παρὰ Τ. σημαίνει καὶ τὸν Μαυριδερόν, γνωστὸν δὲ τὸ παρ' αὐτοῖς ἔθιμον τοῦ μεταφράζειν τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα διὰ τουρκικῶν) μετὰ τῆς Μελαντιάδος, κώμης, ἣν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, καίτοι ἡ τοποθεσία αὐτοῦ, δὲν φαίνεται ἴσως συμβιβαζομένη πρὸς τὴν παρ' αὐτῷ περιγραφὴν, ὁ δὲ κ. Μόρτμαν (Ἑλλ. φιλ. Συλλ. πρτμ. Κ—ΚΒ' τόμ. σ. 57) ταυτίζει αὐτὴν μετὰ τῶν Μετρώων;

Ἡ δημοσιευομένη ἐπιγραφὴ εὐρέθη ἀνασκαπτομένου δάσους πρὸς μετατροπὴν αὐτοῦ εἰς ἀγρόν. Περί αὐτὴν δὲ ἡ πλάξ φέρει ὠραῖον πλάσιον.

- (1) Αναγνωστον Βραχάμης ὡς ἦναι ἐν τῇ εἰσηγε Σ.Α.Σ.
 ρη γεγραμμένον. «Βραχάμης ἔνν ὡρισθησαν Λαχάμης
 ἔθνος καὶ ἀναφῆρας ὑπὸ Γ. Μεδρηνος Τ.Α. σ 422 ἐστὶ Βα
 σιρὸ βασίλει σερρα 978 ε.χ.

βάρους τρέπων Βασίλειος δεσπότης σὺν τῷ ἀυταδέλφῳ Κωνσταντίνῳ εἶνε οἱ ἐκ τῆς Μακεδονικῆς δυναστείας ἀπὸ τοῦ 976-1025 (1028 ὁ β΄) συνάρξαντες ἀδελφοὶ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου Βασίλειος II καὶ Κωνσταντῖνος ὁ VIII, ὧν ὁ πρῶτος εἶνε ὁ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βουλγαροκτόνος γνωστὸς κατατροπωτῆς τοῦ τῶν Βουλγάρων ἡγεμόνος Σαμουήλ.

Ἐναφέρεται ὁ ἡ ἐπιγραφή εἰς τὴν ὑπὸ τῶν εἰρημένων αὐτοκρατόρων ἀνοικοδόμησιν πύργου τινος ἐν Θράκῃ μετὰ τὴν ἐκείθεν ἐκδιώξιν τῶν Βουλγάρων εἰς τοὺς μεταξὺ 1010—1025 μ. Χ. χρόνους.

Πληρέστεραι πληροφορίαι περὶ τῆς εὑρέσεως τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἀκριβῆς ἐπὶ τόπου μελέτη τοῦ χωρίου τῆς εὑρέσεως θὰ δυνηθῶσιν ἴσως νὰ ὀρίσωσιν ἀκριδέστερον τὸ ἔργον, εἰς οὗ τὴν ἀνοικοδόμησιν ἀφιερῶθησαν αἱ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς στίχοι. τούτῳ δὲ θὰ εἶνε πιθανώτατα ἐκ τῆς σπουδαίας ἀποκρίσεως, διότι ὡς βλέπομεν κατωτέρω αἱ ἀνοικοδόμησιν κωνων πύργων δὲν συνήθιζον οἱ ἐν λόγω αὐτοκράτορες νὰ ἀφιερῶσι τόσον μακροσκελῆ ἐπιγραμματα.

Οἱ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἡμῶν ἀναφερόμενοι ἀρχηγέτης Βασίλειος ὁ Γούτος καὶ ταξίαρχος Ἐλπίδιος Βράναμος εἶνε μέχρι τοῦδε ἄγνωστοι.

Τὴν ἱστορίαν τῶν ἡμετέρων αὐτοκρατόρων διηγεῖται ἐν ἐκτάσει ὁ ἐκ τῶν Βυζαντινῶν χρονικογράφων Γεώργιος Κεδρηνὸς (Σύνοψις ἱστοριῶν ἔγραφε περὶ τὰ τέλη τῆς 11ης ἑκατονταετηρίδος). Πρβλ. καὶ Hopf geschichte Griechenlands in Mittelalter καὶ Παπακρηγοπούλου ἱστορίαν Ἑλληνικοῦ ἔθνους σελ. 215 καὶ ἑ.

- 2) † ἀνεκινήθη ὁ πύργος τοῦτος
ἐπὶ Βασηλήου καὶ Κωνσταντ
τὸν φηλοχρήστον δεσποτον

Μῆκ. 0,61

Εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγ. Γεωργίου ἐν Τυρολόῃ (Τσόρολου). (1)

Τοῦ αὐτοῦ ἀκριβῶς περιεχομένῳ ἐπιγραφῆν ἐδημοσίευσεν ὁ Le Bas (Waddington, Voyage etc.) II, Part. 1,2 ἀρ. 1544, ἣτις κατ' αὐτὸν προέρχεται ἐκ Bergules (Λουλέ Βουργάζ; Ἀρκαδιόπολις μεταξύ Ἀδριανουπόλεως καὶ Περὶνθου κατὰ Dumont, Mél, 366, 62α⁴). ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς σταυρὸς δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν παρὰ Le Bas καὶ πρὸς τούτοις ὁ χωρισμὸς τῶν στίχων τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶνε διάφορος ἐκείνης καὶ ὁ τόπος δὲ τῆς εὑρέσεως τῶν δύο ἐπιγραφῶν διαφέρει, δύναται τις νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι πρόκειται περὶ δύο τῶν αὐτοῦ περιεχομένου ἐπιγραφῶν, μολονότι ἡ παράλειψις τῶν τελευταίων συλλαβῶν τοῦ ὀνόματος Κωνσταντ(ίνου) ἐκτείνεται ἐπὶ τοῦ στίχου παρὰ Le Bas συμπίπτουσα πρὸς τὴν ἡμετέραν ἐπιγραφὴν, ἐν ἣ λείπει ἐπίσης τὸ τέλος τοῦ ὀνόματος Κωνσταντ(ίνου) ἀλλ' ἐν τέλει τοῦ στίχου, καθιστᾷ ὑποπτον τὸ ὄρθον τῆς ἀντιγραφῆς τοῦ Le Bas καὶ πιθανὴν τὴν ταυτότητα τῶν δύο ἐπιγραφῶν.

Καὶ ἐν τῇ παρούσῃ ἐπιγραφῇ πρόκειται περὶ γεγονότος ἀναλόγου τῶ τῆς προηγουμένης. Πβλ. ἐπιγραφὰς ἐκ Βυζαντίου παρὰ Le Bas ἔ. ἀ. ἀρ. 1525, 1527 καὶ 1528.

(1) Νικήτας ὁ Χωνιάτης (Κ)λις Σκαρλ. Βυζαντίου Β' 296) ἀναφέρει παρὰ τὴν Τυρολόην ἐν τόπῳ καλουμένῳ Κουπαρίῳ ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐν ᾧ ἐτελείτο πανήγυρις. Τοιαύτη πανήγυρις γίνεται καὶ νῦν ἐτησίως. Ὁ ναῖσκος κεῖται ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ νεκροταφείου. Ἡ ἐντὸς δ' αὐτοῦ εἰκὼν εἶναι ἀνάγλυφος, ἀν καὶ ξυλίνη, διαφέρουσα οὐσιωδῶς τῶν συνήθων, κατὰ τὴν πράστασιν λείπει τὸ τέρας ὅπερ διατυπᾷ ὁ μάρτυς τὸ δὲ ἀκόντιον (;) αὐτοῦ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀναβολέως. Βλέπε ἐν τοῖς ἔμπροσθεν πραγματείῳν τοῦ κ. Κεραμῆως. Σ. Α. Σ.

- 3) Ἄνεκεν(ή)θη ὁ πύργος (τοῦ)
 (τ)ος ἐπὶ Νικηφόρου αὐτοκρά(τορος)
 (Ρ)ομ(α;)ίων καιω
 καιδομεστων(σ;)χο. τ δ(υ;) σε. ευς
 καντ. . . δεσ. νκων
 σαφι ενιετι το. υο.

Ἐν τῇ αὐτῇ ὡς ἄνω ἐκκλησία ἐπὶ τῆς θυρίδος τοῦ ἀγι-
 ἄσματος. Μῆκ. 0, 38 πλ. 0, 54.

Δυστυχῶς τὸ ἀντίγραφον ἀπὸ τοῦ τετάρτου στίχου δὲν
 εἶνε τόσον σαφές.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ τρίτου στίχου, Ῥωμαίων δὲν εἶνε ἀπολύ-
 τως βέβαιον, ἐν ἀρχῇ τοῦ τετάρτου και δομεστικων (;) ἐν
 τέλει δὲ ἴσως θὰ ἠδύνατό τις να ἀναγνώσῃ δυσεβεῖς ἢ εὐσε-
 βεῖς, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑαυτοῦ ἐν εἶπει.

Νικηφόρος ὁ Φωκῆς ὁ ἐνδοξὸς στρατηγὸς Ῥωμανοῦ τοῦ Β' καὶ ἐκπορθητῆς τῆς Κρήτης μετὰ ταῦτα δὲ καὶ αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἤχμασε κατὰ τὴν τέλη τοῦ 1' αἰῶνος· τὰς πράξεις του περιγράφει ὁ Βυζαντινὸς Λέων Διάκονος ἐν ταῖς Ἱστορίαις αὐτοῦ.

- 4) Ἄγαθῆι Τύ(χη)ι
 Αὐτοκράτορα
 Καίσαρα Μάρκο(ν)
 Αὐρήλιον Ἄντω
 νῖνον σεβαστ(όν)
 ἢ βουλὴ καὶ ὁ δῆ(μος)
 τῶν νεωκόρ(ων)
 Περινηθίων

Ἐπὶ βάθρου τετραγώνου μήκ. 1,50 πλάτ. καὶ πάχ. περίπου 0,50 εὐρέθεντος πρὸ τετραετείας περίπου κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν ἀγροῦ ὃν οἱ χωρικοὶ καλοῦσι «χριστιανικὸ μεζαρλίκι» δηλαδὴ νεκροταφεῖον, συνευρεθέντων λίθων καὶ τεμαχίων κιόων καὶ κιονοκράνων, ἐν Σαρήκιοι, τσιφλικίῳ ἰδιοκτῆτῳ τῆς κοινότητος Σηλυβρίας, κειμένῳ εἰς ἀπόστασιν 20' ἀπὸ Φαναρίου, χωρίου ἀπέχοντος 1¹)₂ ὥραν τῆς Σηλυβρίας. Τεμάχιον ἀνδριάντος εὐρέθην παρὰ τῷ βάθρῳ ἀνῆκεν πιθανῶς εἰς τὸν τιμώμενον Μ. Αὐρήλιον.

Περὶ Μ. Αὐρ. Ἀντωνίνου ἐν Θρακικαῖς ἐπιγραφαῖς ἴδ. Dumont, Mélanges d'archéologie et d'épigraphie σ. 518

Νεωκόροι Περίνθιοι Dumont, ἴ. ἴ. 382, 72c καὶ 388, 74c, πρὸ βλ. καὶ ἡ δις νεωκόρος Περίνθιων πόλις αὐτόθι σ. 389. ἄφορητὴν εἰς τὸ ἐπίθετον τοῦ τοῦ τῶν Περίνθιων ἴσως ἔδωκε τιμὴ τις ἀπονεμηθεῖσα αὐτοῖς παρὰ θεοποιηθέντος αὐτοκράτορος.

- 5) Κ]υρίῳ Ἡρακλῆι
 Ἄ]πολλόδωρος Ῥισκουπό
 ρ]εος Βωσαγυρηνὸς ὑπέρ τε αὐ
 τοῦ] καὶ τῶν ἰδίων εὐχαριστήρι
 ον ἀνέθηκα.

(Ἐξ ἀντιγράφου τοῦ ἐξ Ἀλμαλῆ Μαλγάρων διδασκάλου Νικολάου Κ. Κωνσταντινίδου).

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός, ἣτις ἔφερεν ἄλλοτε ἀνάγλυπτον παράστασιν, ἐξ ἧς σφίζονται μόνον λείψανα ποδῶν ἀνθρώπου. Κεῖται αὖτις ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς ἀγ. Παρασκευῆς ΒΑ τοῦ Ὁρτάκιοι (Ἀδριανουπόλεως) ὅπου καὶ εὐρέθη πρὸ τινων ἐτῶν.

Στ. 1 Ἡ διὰ τοῦ Κύριος προσφώνησις τῶν θεῶν ἦτο ἐν

κοινή χρήσει ἐν Θράκῃ· *Κυρίω Ἡρακλῆι* πβλ. Archäologisch Ephigraphische Mitteilungen aus Oesterreich und Ungarn 1892 σ. 91 καὶ 1895 σ. 107, Roscher Lexicon der Mythologie· Κύριος.

Στ. 2. *Ῥισκουπόρεος*, ὄνομα σύνθετος ἐν Θράκῃ· Dumont ἔ. ἀ. 378 Νο 63 *Ῥεσκούποριν*, ΔΕΜΑΟΕ 1895, 108 *Ῥαισκήπορος* καὶ Corpus inscriptionum Atticarum III 552 καὶ 553 *Ῥασκούποριν*.

Στ. 3. *Βωσαγυρηνός* εἶνε πρωτοφανές ὄνομα ἐθνικὸν ἐκ Θράκης.

6) ἀρχαγέτα δι

. . εσικράτου εὐχὴν

Μῆκ. 0, 28 πλ. 0, 26. Εὐρέθη ἐν Καδὴκιοὶ καὶ ἀνήκει

τῷ Κυρίῳ Ἄν. Κ. Π. Σταμούλης.

Κατωθὲν τῆς ἐπιγραφῆς ὁ ἄγνωστος Θράξ ἵππευς. Τὸ ζῶον εἶφ' οὐ κἀθηται μοι ἐφάνη μάλλον ὡς ἡμίονος· ὁ δεξιὸς δ' αὐτοῦ ποῦς πατεῖ ἐπὶ κατακειμένου τετραπλεύρου. Ὁ ἀναβάτης εἶνε γυμνός· μόνον δὲ τὴν κεφαλὴν εἶνε κεκαλυμμένος καὶ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του κυματίζει πρὸς τὰ ὀπίσω ἡ γλαμύς. Εἰς τὴν δεξιάν χεῖρα, ἥτις καὶ μόνη φαίνεται, κρατεῖ δόρυ ἢ πέλεκυν. (Σ. Στ.)

Στ. 1 τὸ ἐν ἀρχῇ Α σφίζεται κατὰ τὸ ἤμισυ· ἄγνωστον ἂν πρέπει νὰ συμπληρωθῇ ἥρωι *Ἀρχαγέτα Δι* (ὁ δεῖνα) (εσικράτου) εὐχὴν, ἢ ἀρχαγέτα *Δι* ἢ *Διονύσω* ὁ δεῖνα εσικράτου τὴν. Πβλ. Dumont, 376, 62 c¹³

Στ. 2. Πρὸ τοῦ ἀρχικοῦ ε σφίζεται ἔχνος τοῦ προηγουμένου γράμματος, ὅπερ ἠδύνατο νὰ εἶνε X, K, Λ ἢ M.

- 7) Θεῶ Βληκού-
ρω
Αὐρ. Διδώ-
ρος Βετρα-
νός καὶ Αὐ-
ρήλιος Ἀρτε-
μίδωρος
συνβετερανός
ἀνέθηκαν.

Ἐπὶ ἀναθηματικῆς στήλης εὐρεθείσης ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀ-
πτέρ-α μὰν τοῦ τουρκικοῦ χωρίου Ὀμαρ-ορέν, ἣτις νῦν κεῖται
ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ναοῦ τῆς κωμῆς Καρὰ τεπέ τετράωρον
ἀπεχούσης τοῦ Ὀρτάκιοι καὶ πρὸς Δ αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ῥο-
δόπης κειμένης.

Στ. 1 Βληκούρος εἶνε ἴσως θρακικὸν ἐπίθετον θεοῦ τινος,
ἢ ὄνομα ἀφρωϊσθέντος ἀνθρώπου, σχέσειν ἴσως ἔχον πρὸς
τὸ θρακικὸν γυναικεῖον ὄνομα Βλουκία (Dumont, 366
62 6²). πβλ. θεῶ ἡρωϊ Βορκηθία (;) ΑΕΜΑΟΕ, 1892,
218, 106.

Στ. 3 βετρανός καὶ στ. 7 συνβετερανός εἶνε τὰ λατινικὰ
veteranus καὶ Conveteranus.

Ἐξ ἀντιγράφου τοῦ διδασκάλου Νικ.Κ. Κωνσταντινίδου.

- 8) Εὐξάμενος Σαλ-μβριανοῖς

Παρ' Ὀθωμανόπαιδι τινι ἐν Σηλυβρία. Κάτωθεν ἀνα-
γλύπτου ἰχθύος.

Ὁ κύριος Σταμούλης ἰδὼν τὴν ἐπιγραφὴν σημειοῖ, ὅτι
τὰ γράμματα εἶνε ὅμοια πρὸς τὰ τοῦ ψηφίσματος Collitz
Dialektinschriften III n. 3069 (Dumont, 367, 62 6³)

Ὁ τύπος τῆς ἐπιγραφῆς εἶνε ἀρκετὰ περίεργος. Σαλυμ-
βριανοῖς ἔννοεῖ ἴσως ἤρωσι πατρώοις· καὶ τὸ σύμβολον δὲ τοῦ
ιχθύος δὲν εἶνε ἐκ τῶν συνήθως ἀπαντῶντων εἰς ἀναθήματα
θεῶν.

- 9) Ἀγαθὴ τύχη
 Ἀΐλιος Φίρμενος φυλαρχή
 σας εὐχαριστήριον ἀνέ-
 θηκεν

Ἐπὶ βάσεως κειμένης ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς κεντρικῆς ἀ-
 στικῆς σχολῆς Ὁρτάκιοι κομισθείσης δ' ἐκ Σαμαβόνας. Ἀν-
 τίγραφον τοῦ διδασκάλου Νικ. Κ. Κωνσταντινίδου.

Στ. 2 Φίρμενος = Firminus. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ λα-
 νικῶ ἰ εἰς ε πβλ. Eckinger, orthographie lateinischer
 Wörter in griechischen Inschriften p. 29 ff. Φύλαρχή-
 σας ταυτὸν τῷ φύλαρχος ἐν Dumont 361 No 62, " . Ἡ
 εἰς φυλάς διαίρεσις πόλεων τινῶν τῆς Θρακῆς ὡς τῆς Πε-
 ρίνθου (ἴδ. κατωτέρω) φαίνεται, ὅτι ἀνελογεῖ πρὸς τὴν συ-
 νήθη εἰς κώμας διαίρεσιν, καὶ ὁ φύλαρχος ἀτεστοίχει πρὸς
 τὸ κωμάρχης.

- 10)
 ευσεβει ειν ευτυ
 σεββ αυτοκρατορι
 ευσεβει ειν ευτυ

Ἐπὶ σφαίρας μαρμαρίνης, διαμ. 0,27 περίπου, κατασκευ-
 ασθείσης, ὡς φαίνεται, ἀπὸ κυλινδρικῆς ἀναθηματικῆς στή-
 λης. Κεῖται ἐν τῷ κήπῳ τοῦ οἴκου τοῦ Κου Φωτίου Κανάκη
 ἐν Σηλυβρία.

Ἐν τῷ 1 στίχῳ νομίζει τις ὅτι ἀναγινώσκει εὐσεβεῖ καὶ

εὐτυχῆ ὅπως καὶ ἐν τῷ 3 στ., ἐν δὲ τῷ 2ῳ σεβαστοῖς καὶ αὐτοκράτορ. . .

11) Μήνιος Μητόκου

Ἐπὶ τοῦ βορείου τοίχου τοῦ ναοῦ ἐν Οἰκονομείῳ, κατ' ἀντίγραφον τοῦ φιλαρχαίου ἱεροδιακόνου Ἱεροθέου.

Τὸ ὄνομα Μήνιος δὲν εἶνε σπάνιον ἐν Θράκῃ καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐκεῖ λατρευομένου ἀνατολικοῦ κυρίως θεοῦ Μηνός. Μήτοκος εἶνε ἐπίσης θρακικὸν ὄνομα, πρβλ. Dumont 459, III d7.

12) Γλυκεῖα Μηνάκω

Μηνάκωντος Τότου

Μηναίων Τότου

καὶ Μενέδαμος Μητόκου

Ἐπὶ τοῦ νοτίου τοίχου τοῦ ὡς ἄνω ναοῦ.

Ὁ 1 στ. εἶνε ὡς φαίνεται Γλυκεῖα Μηνάκωνος (πρβλ. Dumont, 376, 62 c14 Ὁζήα Μηνάκων(ος,) ἀλλ' ὁ 2ος μοι εἶνε ἀκατάληπτος ἐκτός ἂν παραδεχθῶμεν τὸ Μηνάκωντος ὡς ὀνομαστικὴν.

Μηνάκων εἶνε σπάνιον ὄνομα ἔχει δὲ καὶ αὐτό, ὡς φαίνεται, σχέσιν πρὸς τὸν Μῆνα.

Στ. 3 Τότος εἶνε ἐπίσης μοναδικόν, πρβλ. Τοῦτος ἐν Corpus Inscriptionum Graecarum 4839· ἴσως πρὸς αὐτὸ σχετίζεται τὸ γυναικεῖον ὄνομα Τοῦτα Mitteilungen des Archäol. Institutes Athen IX, 230 καὶ Τιούτη ἰδ. Dumont, 557.

Ἐν τῷ 4 στ. εἶνε ἀξιοπαρατήρητος ὁ διὰ τοῦ ὁ καὶ ἀκριβέστερος ὀρισμὸς τοῦ Μηνάκωνος Τότου.

13) Μῆκε Μίκου χαϊ(ρε)

Μῆκ. 0, 56 πλ. 0, 36.

Κάτωθεν ἐπιτυμβίου ἀναγλύφου παριστῶντος γεωργὸν ὀπισθεν τοῦ ὑπὸ ὄνων (;Σ. Σταμ.) συρομένου ἀρότρου του.

Εἶνε ἐντετειχισμένον ἐπὶ τοῦ ἀριστ. τοίχου τοῦ ἐξωκκλησίου τῆς ἐξ Ἐπιβατῶν ὁσίας Παρασκευῆς ἐν Καλλικρατεΐα.

14) Ἄρτεμίδωρος.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς μήκους 0, 50 καὶ πλ. 0, 30 ἐντετειχισμένης εἰς τὴν ἐν τῷ χωρίῳ Δελιόνας κρήνην.

15) Ἄτίας Δαμίου τοῦ Ἰεροῦ

Ἐν τῷ τοίχῳ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας τοῦ Κου Πέτρου. Ἐν Φαναρίῳ ἐντετειχισμένη. Κάτωθεν τῆς ἐπιγραφῆς ἀνάγλυπτος ἵππεὺς πρὸ βωμοῦ, παρ' ᾧ ὄνειδος, ἐφ' οὗ ἀνελίσσεται ὄφις, ἐργασίας βαναύσου (Σ. Σταμ.)

Ἄτίας ἐκ τοῦ λατινικοῦ Attius ;

19) Θεοκρίτα

Παρὰ τῷ φαρμακεῖ Σταύρῳ Σταυρίδῃ ἐν Σηλυβρία,

17) Μ. Αὐρ. Ἀλέξανδρος Εὐτυχοῦς

Περίνθιος βουλευτῆς ἔθῃ—

κα τὴν σωρὸν ἐκ τῶν ἐμῶν

τῷ φίλῳ μου Ἐπαφροδείτῳ

Ἐπαφροδείτου φυλῆς Β,

εἰ δέ τις φωραθείη ἕτερον
 πτώμα ἐπιβαλλων κρατη
 θήσεται τῷ τῆς τυμβωρυχί
 ας νόμῳ.

Εὐρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀντεγράφη ἐξ ἀποτυπώματος τοῦ
 Θ. Θεοδοσιάδου. Μῆκ σπιθαμῶν 8,5 καὶ πλάτος σπιθαμῶν 4,5
 Στ. 4 τὸ ιω ἐν τέλει τοῦ Ἐπαφροδείτῳ εἶνε γεγραμμέ-
 νον πω.

Εἶτε κοινότατον ἐν θρακικαῖς ἐπιγραφαῖς ν' ἀπαγορευῆται
 εἰς πάντα ξένον τὸ ἀνοιγμα τάφου ἐπὶ ποινῇ προστίμου·
 πρώτην ὅμως φοράν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐπιγραφῇ γίνεται μνεία
 εἰδικοῦ νόμου περὶ τυμβωρυχίας, εἰς ἃν παραπέμπει ὁ κτίσας
 τὸν τάφον χωρὶς νὰ ὀρίξῃ ὁφέως, ὅπως συνήθως, τὸν τρό-
 πον τῆς τιμωρίας τοῦ μελλόντος νὰ ἀνοίξῃ παρανόμως τὸν
 τάφον. Ἡ ποικιλία μάλιστα τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐν ἐπιγραφᾷ
 ἐκατέρωστε ὀριζομένου καὶ πληροῦτος προστίμου πρὸς τὸ χροῖον
 τυμβωρύχου καθιστᾷ ἀπίθανον τὴν εἰς πάντα χρόνον ὑπαρ-
 ξιν τοιοῦτου εἰδικοῦ νόμου. Ἡβλ. καὶ Heberdey-Wilhelm
 Reisen in Kilikien v. 65, 140.

Στ. 5 φυλῆς Β, πβλ. ἀρ. 9 καὶ κατωτέρω.

18)

Ἄρ. Ἀκακίου Ἡρα
 κλειώτου πο
 λίτου ἐβδό
 μης φυλῆς

Εὐρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Ἄ. Κ. Π. Στα-
 μούλῃ. Ἄνωθεν τῶν γραμμάτων εἶνε ἐγγεγλυμμένα ἐντὸς
 τόξου ἐν τῷ μέσῳ μὲν ἐν κύκλῳ τὸ χριστιανικὸν μονόγραμ-
 μα ..., ἐκατέρωθεν δὲ τούτου πτηνόν(;), καὶ ἐκτὸς τοῦ τόξου
 πρὸς ταῖς ἄνω ἄκρας τῆς πλακὸς ῥόδαξ, οὗ κάτωθεν ἄνθος.

Πβλ. τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν καὶ Dumont, 395, 74^{z5}
Ἡρακλειώτης πολίτης φυλῆς τετάρτης.

19)

Ἄρισταινέτη Ἐρμ.
ογένους τοῦ Ἐρ
μογένου βουλ
ευτοῦ θυγατρὶ ζ
ησάση ἔτη εἶκο
σι δύο γυναικί
ιδία Ἐπιγόνου
Ἄντιλοχος μνή
μης χάριν

Ἐπὶ μεγάλης μαρμαρινῆς πλάκῃς, προφανῶς πλευρᾶς
σαρκοσάνου, μετασφραγισθῆς, ἐκ Ἡρακλείας εἰς Τξιδῶν τ.
Τσαντάν), ὅπως χρησιμεύσῃ εἰς τὴν αὐτῆς κατασκευάζομένην
δεξαμενὴν.

20) Κορνήλιος Βάσσιος

Ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ ἐν Ἐξαστέρω ἐξωκκλησίου τοῦ
ἀγίου Στεφάνου ἀνωθεν ἀναγλύφου, ὅπερ εἰκονίζει ἀνωθεν
μὲν ἄνδρα στεφανοῦντα καὶ κάτωθεν αὐτῆς (ἐν ἰδιαίτερω
πλασιῶ) ἄνδρα κρατοῦντα ἐν τῇ μιᾷ μὲν χειρὶ τοὺς χαλι-
νοὺς δύο ζῶων (δυσδιαγνώστου εἶδους) ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ λόγ-
χην (;). Τὸ ἥμισυ περίπου τῆς πρώτης εἰκόνας εἶνε ἡμι-
εσκαμμένον. Φαίνονται πρὸς τούτοις λείψανα καὶ ἄλλων
γραμμάτων (Σ. Σταμ.).

21)

Διογένης Κλήμεντος
βουλευτῆς Ἄγχικνέων

Χαῖρε

Εὐρίσκεται ἐν Τσάντα (1) ἐγγὺς τῆς Σηλυβρίας. Κατ' ἀντίγραφον Πλάτωνος Σεμελᾶ

22)

Ἐτῶν ΙΓ'

Κλ(αύδιος) Ἀγρίππας κατεσ-
κεύασα τὸ λατόμιν
τῶ τέκνω μου <Α(ὕρηλία)<
Σεθήρα εἰ δέ τις ἔτε-
ρον βάλῃ δώσει τῇ
πόλει Χ Φ

Χαῖρε πάλαι
ροῦεῖται

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΔΕΛΦΙΝΩΝ

Εὐρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Ἀ.Κ. Π. Σταμούλῃ
Στ. 3 Λατόμιν ὡς ὄνομα τάρου εἶνε ἐν Θράκῃ συνθε-
στατον ἢ σύνθλιψις τῆς καταλήξεως ἰον καὶ ἰος εἰς ἰν καὶ
ἰς εἶνε παλαιοτάτη πβλ. καὶ Meistechans Grammatik der
attischeu Inschriften 58,4

(1) Ὁ αὐτὸς λόγος, τῆς μεταφράσεως δηλ. ὑπὸ τῶν Γούρκων τῶν ἐλληνικῶν τοπικῶν ὀνομάτων, μὲ ἄγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κωμόπολις Τσάντα (κατὰ παραφθορὰν βεβαίως Τζεδῶ) εἶναι τὸ παρὰ Καντακουζηνῶ (Ἱστορῶν βιβλ. Ι, 28, σελ. 136) μνημονευόμενον φρούριον Σάκκοι, τὸ ὁποῖον, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ γράψας τὸ περὶ Σηλυβρίας ἄρθρον ἐν τῷ Λεξικῷ Ἱστορίας καὶ Γεωγραφίας Βουτυρᾶ κλπ. ταυτίζει μετὰ τοῦ τῆς Σηλυβρίας. Ἐρεῖπια πύργου, ἂν δὲν ἀπατωμαί, σώζονται εἰς τὸ ὀλίγα λεπτὰ ἀπέχον τῆς κωμοπόλεως τσιφλίκιον Καρᾶκιοῖ.

Σ. Α. Σ.

23)

Ἀντίπατρος
 Στρατονείκου
 ἐπόησα τὸ λα
 τόμιν ἐμαυτ(ῶ)
 καὶ τῆ γυναι
 κί μου Μαρκια-
 νῆ εἰ δέ τις ἕ-
 τερον βάλει δῶ
 σει προστεί
 μου τῶ ταμεί
 ω X A

Ἐπὶ πλακὸς ληγούσης ἀνωεῖς τετραγώνου ἔχον ἔγγλυπτον
 ἀσπίδα καὶ ἀνθηρὰ μῆκ. 0,66 πλ. 0,33. Εἰρήθη ἐν Ἰ-
 ρακλείᾳ καὶ ἀνήκει τῷ Α. Κ. Π. Σπικουλάκη.

24) χαῖρε παροδείτα
 Ἀλέξανδρος Διοτείμου
 κατεσκευάσεν ἐκ τῶν
 ἰδίων τὴν στήλην καὶ τὸ
 λατόμιον ἑαυτῶ καὶ
 τῆ γυναικί μου Ἀθηνᾶ
 ἰδίως· μηδένα ἕτερον
 ἐπιβληθῆναι
 Χαῖρε

Στ. 7 ἰδίως σημαίνει δι' ἰδίαν χρῆσιν.

25) σα

Καλος βιώσα
 ἐνθάδε κα
 τάκιτε ἢ τῆς μα-
 καρίας μνήμης
 Ζοσίμη γαμητῆ
 Σαββατίου στρα-
 τιότο νομέρο Τρε-
 τίον τελευτᾶ δὲ
 μην(ι) Ἀγόστοικ
 ἀδι ογδοεν IB

Ἐξ Ἡρακλείας τῆς συλλογῆς: Ἀ. Κ. Π. Σταμούλη.

Ἐπὶ πλακὸς ἀποληγούσης ἄνω εἰς τρίγωνον, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου σταυρὸς ἔχων ἐκαστὸς τῶν τὰ τελικὰ γράμματα τοῦ βιώσασα Σ καὶ Α. — Στ. 8 νομέρο εἶνε στρατιωτικὴ ὑποδ αἴρεσις ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Ρωμαϊκοῦ numerus, ὅπερ ἀπὸ τ. δευτέρου μ. Χ. αἰῶνος ὄντος ἐν γρήσει ἐν τῷ Ῥωμαϊκῷ στρατῷ· πβλ. CIL (Corpus inscriptionum Latinarum) VIII, 9059, 9060 καὶ VI, 2954. Διὰ τὴν μετατροπὴν τοῦ λατινικοῦ u εἰς ο πβλ. Eckinger ἔ. ἀ. σ. 58. Τινες ἦσαν οἱ Τρέτιοι ἀγνοῶ.

26)

Ἐνθάδε κατάκιτε
 ὁ τῆς θεοφιλοῦς
 μνήμης ἀξιὸς Στέ-
 φανος πρεσβύτ ἐτε
 λιώθη μηνὶ Ὀκτω
 βρίου B-ινδ. Η ΓΔ†

Ἐκ τῆς Συλλογῆς Ἀ. Κ. Π. Σταμούλη. Εὐρέθη ἐν Σηλυβρία ἐν θέσει Μουράττεσσεμὲ μεταξὺ Ἐπιβατῶν καὶ

Σηλυβρίας, ὅπου ἡ παράδοσις λέγει ὅτι ὑπῆρχε μοναστήριον.

Μήκ. 1,50 πλάτ. 0, 77. γράμ. 0,04.

27) + Ἐνθάδε κατὰ
 κητε Ἄγαθονή
 κη Ἀλεξάνδρας
 Ἐνθάδ(ε) κατὰκητ
 ε Εἰσί(δωρ)ος Ἄλε
 ξάνδρας +
 Ἐνθάδε κατὰκ
 ητε Εἰωάννης
 Ἀλεξάνδρας

Συλλογή Ἀ. Κ. Π. Σταμούλη. Εὐρέθη ἐν Σηλυβρία.

Μήκ. 0, 39 Πλάτ, 0, 39. Γράμμ. 0,03.

Ὁ διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς μητρὸς εἰς γενικὴν καθορισμὸς
 οἰκογενείας τοῦ θανόντος εἶνε καὶ διὰ τὴν λίαν ὑστέ-
 ραν ἐπιγραφὴν τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς ἀξιοσημειωτός.
 Ὁ φι-
 λος Σ. Σταμούλης σημειοῖ, ὅτι ἐν τῷ μουσεῖῳ Κ πόλεως
 ἀνέγνω ἐπιγραφὴν· Γυλίππιος Φαδίας.

28) Ὑπείρ σο
 (τηρ)ήας κέ ἄ
 φέσεως ἄ
 μαρτιον
 τον δού
 λον τοῦ Θεοῦ

Ἰωάννου
 ὕλακος
 γίου ἄρ
 ώνου

οκευφ
 †κὲ Γεορ
 χιδια(κ)
 ἄμην

Ἐπὶ σταυροῦ μαρμαρίνου ἐγγὺς τοῦ κήπου τοῦ Ἑλλήν.
 Παρθεναγωγείου Σηλυβρίας. Μήκ. 0,50 πλ. 0,47.

29) ι λ ο ο υ
 π(;) ρ ω τ ο
 ο σ ο υ ι σ
 υ σ α

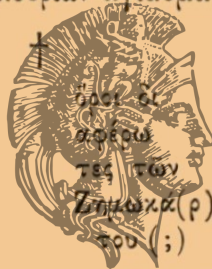
Ἐπί πλακὸς μαρμαρίνης ἠκρωτηριασμένης εὐρεθείσης ἐν τῷ κήπῳ τοῦ τιμένουσ' Ἀλῆ βέη ἐν Σηλυβρία, ὅπου κατὰ παράδοσιν ἔκειτο ἄλλοτε ναός. Συλλ. Σταμούλη.

30) Ἐν ἔτει. . . ἀπὼ (;) Χριστοῦ
 σταυρὸν † κοτ.

Πλάτ. 0,33, μῆκ. 0,55. Εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἐν Φετέ-
 κιοῖ παρὰ τὴν Σηλυβρίαν ἀγιάσματος τῆς Μεταμορφώσεως

31)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Εὐρέθη ἐν ἡ θέσει καὶ ἡ ὑπ' ἀρ. 4 ἐπιγραφή.
 Ἐπὶ μαρμαρίνου κυλίνδρου μῆκ. ὑπὲρ τὰς δύο σπιθαμάς.
 Διαφέρωτες ἴσως ταῦτον τῷ διαφέροντες πρβλ. Heberdey-
 Wilhelm, *Rasen in Kilikien* σ. 37,93 καὶ 43,102 ἔνθα
 ἡ λέξις ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ἀνήκει. Ζημόκαρτος εἶνε ἴσως
 κύριον ὄνομα.

32) οἰ τῶν
 μ.)οκάρτου

Ἐπὶ ὁμοίου τῷ ἀνωτέρῳ κυλίνδρου. Εὐρέθη ἐν Σηλυβρία
 παρὰ τὸν ἀτμόμυλον τοῦ Α. Π. Σταμούλη, εἰς οὗ τὴν κα-
 τοχὴν εὐρίσκεται νῦν. Γράμματα τῶν χριστιανικῶν χρό

Ἴσως πρέπει ἐν τέλει νὰ ἀναγνώσωμεν καὶ ἐδῶ Ζημοκάρτου

33) Μενε
αρξα

Γράμματα παλαιότερα.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σηλυβρίας.
Τῆς πλακῆς τὸ πολὺ καλύπτεται ὑπ' ἀσβέστου.

34) ε
ετο
μρατισ
τεκνααυ

Ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ Σηλυβρίας πλη-
σίον τῆς ἀριστερᾶς πύλης.

ΑΘΗΝΩΝ

35)

VACIMIOIROBINOMILITH NEXPL
ERNANICI ANORVMCIRINFVIXIT
NNIS IMILIIAVII. . . NIS XXIIIIN
O ID CRINA
RNA

Ἐπιτύμβιον στρατιώτου τινος τῆς Γερμανικῆς λεγεῶνος
(ἢ τῆς τοῦ Γερμανικοῦ). Πληρεστέρας πληροφορίας περὶ αὐ-
τοῦ δὲν ἔχομεν. Τὸ ἀντίγραφον δὲν φαίνεται ἀκριβές.

Στ. 1 ἀναγινώσκειται καλῶς μόνον Militi.

Στ. 2 g]ermanici καὶ ἐν τέλει vixit

Στ. 3 a]nnis . . . militavit(an)nis 24.

ἔτη ἐν Τσάντα. Ἀντίγραφον Πλ. Σεμελά.

36)

Μνᾶ	†	ἑπτ.
Περι		άλιτ
νθία		ρονδί
		κεον

Ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων σταθμοῦ, οὐ μολύβδινον ἔκτυπον ἔχει ὁ κύρ. Α. Π. Σταμούλης, εὑρεθέντος ἐν τῷ παρὰ τὴν Σηλυβρίαν χωρίῳ μικρῷ Κιλίτσι.

Περὶ τῶν Θρακικῶν σταθμῶν (οὐχὶ τῶν δι' ὑγρά, περὶ ὧν πβλ. καὶ τὸ τελευταῖον Domaszewski das sήκωμα von Kossowo) ΑΕΜΑΟΕ, XV, 2, 144—150 οὐδὲν γνωρίζο-

μεν. Ἐν ταῖς σημειώσεις τοῦ κύρ. Σταμούλη φέρεται ὡς βάρος τῆς ἐν λόγῳ μνᾶς 1580 γρ. Τοῦτο εἶνε ὅλως ἔκτρητον καὶ πρὸς τὴν ἀνωμαλίαν ἐξ ἄλλοιαν ἀντιστοιχεῖ τὸ ἔξαγόμενον ἐκ τοῦ παρόντος σταθμοῦ ἀνάλογον βάρος. Ἄλλῃ ἴσως μετεδόθη ἐσφαλμένῳ ὁ ἀριθμὸς.

Τὰ γράμματα τῆς δευτέρας ἐπιγραφῆς (ἑπτάλιτρον δίκεον) εἶνε ὅλως διάφορα τῶν τῆς πρώτης (Μνᾶ Περινθία) καὶ ἐχάρθησαν βεβαίως ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν χρόνων.

Ἐν Ἀθήναις 30 Ἰανουαρίου 1897

Κ. Κουρουγιώτης.

[ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων]

*Απόσπασμα ἐκ τῆς Ἰστορίας
Ἑστῆς τῆς 98 1897.*

